

Mason, de klassiek knapste man die ik ooit buiten een parfumreclame heb gezien, kijkt me indringend aan. Zijn volle lippen krullen omhoog in een kuiltjesglimlach en hij knikt bijna onmerkbaar. Dan probeert hij mijn handtas af te pakken.

‘NEE!’ roep ik. Razendsnel draai ik me weg en steek een hand uit om hem tegen te houden. Hij probeert mijn hoofd in een houdgreep te krijgen, maar ik duik weg, wring zijn arm achter zijn rug en druk hem tegen de grond. Hij wurmt zich los, springt op en graait opnieuw behendig naar de turkooizen leren schoudertas. Ik reik er op precies hetzelfde moment naar, waardoor het uitmondt in een potje touwtrekken. En dan, als hij het niet verwacht, sla ik toe met een omgekeerde beweging en mep ik de handtas tegen zijn hoofd, totdat Beyoncé’s stem er ineens uit opklinkt.

‘O, shit. Wacht even,’ zeg ik hijgend. Ik graai naar mijn telefoon en zet het alarm uit voor LEESCLUB – VIJF MINUTEN. ‘Ik moet gaan.’

‘Goed gewerkt, Mitchell.’ Mason geeft me een high five. Mijn blote voetzolen plakken aan de blauwe matten als ik naar de uitgang loop, waar Uri tegen de deurpost geleund staat. Hij fluit zachtjes en schudt zijn kale hoofd.

‘Weet je,’ zegt hij met zijn schorre stem, ‘als je eindelijk die lerarenopleiding zou volgen, zou ik je betalen om hier te zijn.’

Ik geef hem een schouderklopje in het voorbijgaan. ‘Ja, maar wie moet dan de studie van je kinderen betalen?’

In de lege kleedkamer zoek ik wanhopig naar het mouwgat van mijn trui wanneer mijn beste vriendin belt, zoals altijd stipt op tijd.

‘Haat me alsjeblieft niet,’ zegt Steph als ik opneem. ‘Ik dacht dat ik vrij was voor onze leesclub, maar nu zit ik met een gescheurde appendix. Nou ja, ikzelf niet. Er kwam net een kind binnen met een gescheurde appendix, en die moet ik dus verwijderen. Anyway, ik heb tien minuten of zo, want we moeten het echt even over dit boek hebben voordat ik die gescheurde appendix ga aanpakken.’

Ik maak een dramatisch kokhalsgeluid in mijn telefoon terwijl ik in mijn totebag naar mijn broek speur. De jaren-negentigrockmuziek die uit de luidsprekers in de kleedkamer schalt wordt onderbroken door Uri’s blikkerige stem die aankondigt dat de sportschool gaat sluiten. ‘Shit,’ zegt Steph. ‘Bel ik ongelegen?’

‘Nee, hoor,’ zeg ik, terwijl ik worstel met mijn felgroene legging en daarbij mijn waterfles een trap verkoop. ‘Ik was gewoon laat aan het trainen. En zolang je belooft om nooit meer “gescheurde appendix” te zeggen, zal ik je niet haten.’

Zo gaat het meestal bij ons. We kunnen telefoontjes en FaceTimes plannen zoveel we willen, maar Steph zal altijd onderworpen zijn aan de grillen van de kinderchirurgie, en ik zal me altijd met mijn hele hebben en houden van hot naar her haasten. We zien elkaar op speciale gelegenheden en iedere zomer in het strandhuisje van Stephs familie, en verder overleeft onze hechte vriendschap op berichtjes en korte telefoontjes.

‘Goed,’ zeg ik, terwijl ik mijn telefoon tegen mijn schouder klem om mijn spijkerbroek dicht te knopen. ‘Wat vond je van het boek?’

De weemoedige zucht aan de andere kant van de lijn ver-raadt al dat ik de perfecte keuze heb gemaakt. Dat is nu eenmaal het effect van *Vurig verlangen*, en alle andere romans van Anna Matthews.

‘Mijn rationele mensenbrein weet dat ik nog lang niet toe ben aan een nieuwe relatie,’ zegt Steph. ‘Maar mijn reptielenbrein zou alles opgeven voor een knappe, gevoelige brandweerman als Elijah Green.’

‘Ja hè?’

Dat is natuurlijk het mooie eraan, en de reden waarom ik deze leesclub na Stephs break-up had voorgesteld: voor een man uit een boek kun je niet zomaar alles opgeven. Helden uit romanceboeken blijven altijd braaf tussen de pagina’s, waar ze thuishoren, maar ze brengen je hart wel op hol, zelfs als je leven tot een relatievrije zone is uitgeroepen. Je mag zuchten en zwijmelen, en als je het boek dichtslaat is je leven niet verpest.

En niemand is beter in romantisch escapisme dan Anna Matthews. Haar romanceboeken zijn hedendaags, maar op een tijdloze manier: meer handgeschreven briefjes, minder *slaap je al?*-berichtjes. Je krijgt gegarandeerd vlinders in je buik, of ze nu in de jaren negentig of gisteren zijn geschreven. En dat is mijn enige bezwaar, dat geen enkele van haar romans gisteren is geschreven. Haar laatste boek verscheen drie jaar geleden en haar backlist heb ik inmiddels al helemaal stukgelezen. Door de luidspreker kondigt Uri een tweede keer aan dat ze gaan sluiten, en een tel later nog een derde keer: ‘Ik had het tegen jou, Roxie.’

Ik rol met mijn ogen en roep dat ik zo klaar ben. Ik gris mijn jas en totebag van de bank en loop naar de deur met de veters van mijn sneeuwlaarzen achter me aan slepend, maar ren dan snel weer terug als ik me realiseer dat mijn sleutels nog in mijn kluisje liggen. ‘Wat vond je van die liefdesverklaring?’ vraag ik aan Steph. “‘Mijn vuur voor jou is de enige brand die ik niet kan blussen.’” Zou een echte man dat ooit zeggen?

‘Dat hoop ik wel,’ verzucht ze. Typisch Steph. Ik weet dat het hopeloos is om hopeloos romantisch te zijn, maar zij is een eeuwige optimist als het op de liefde aankomt.

Terwijl Steph lyrisch over het boek doorratelt, verlaat ik de kleedkamer en zwaai naar de seksgod bij de receptie.

‘Tot maandag,’ zegt hij.

‘Fijne avond, Mason.’

Meteen heb ik spijt dat ik zijn naam heb uitgesproken.

Zoals verwacht hapt Steph aan de andere kant van de lijn

naar adem. ‘Lekkere Mason? Hij is smoorverliefd op je.’

Hij is niet smoorverliefd op me. Hij heeft ooit een keer aandachtig naar me gekeken toen ik een frontale aanval probeerde af te weren, en toevallig had iemand dat gefilmd en op de Instagram van Combat Zone gepost.

‘De stapelverliefde blik’ noemde Steph het.

Ik zag eerder ‘de blik van iemand die niet in zijn ballen getrapt wil worden’.

Toch gaf ze hem de bijnaam ‘Lekkere Mason’ en blijft ze volhouden dat we zielsverwanten zijn.

‘Ga terug en vraag hem uit!’

Ze toetert het zo hard in mijn oor dat Mason het volgens mij aan de andere kant van de lobby heeft gehoord. Ik sis dat ze stil moet zijn en zwaai verontschuldigend naar Uri, die overdreven met zijn voet tikkend staat te wachten om af te sluiten, maar me alsnog een boks geeft als ik naar buiten loop.

‘Ik doe niet aan onenightstands met mensen uit mijn echte leven!’ protesteer ik zodra de deur achter me dichtvalt. Ik huiver als een ijskoude windvlaag tegen mijn blote hals slaat. Drie seizoenen per jaar vind ik het heerlijk om in Boston te wonen. Dit is het vierde, waarin ik zodra ik een voet buiten de deur zet hoop dat een auto op het ijs slipt en me aanrijdt, zodat ik drie maanden in coma beland.

‘Wie heeft het over onenightstands?’ zegt Steph op de ontspannen toon van iemand die belt uit een aangenaam warm San Diego. ‘Ik zeg: word hopeloos verliefd, koop samen een huis en krijg tweeënhalf kind.’

Ik doe alsof ik moet kotsen, want als dertigjarige moet ik blijkbaar de dromen van een meisje van zeven koesteren.

‘Goed dan.’ Steph zucht. ‘Matching tattoos en een leguaan als huisdier.’

‘Dank je.’ Het antwoord blijft nee. ‘Maar dus *Vurig verlangen*. Vijf sterren?’

‘Vier en driekwart misschien,’ zegt Steph. ‘Ten eerste gebruikt Anna Matthews te vaak het woord “wellicht”, dat zegt

toch niemand? En ten tweede: het einde. Ik weet dat Sophie eerst Eliahs aandacht moest trekken om hem eindelijk te kunnen vertellen wat ze voor hem voelde, maar opzettelijk de keuken in brand steken ging wel heel ver. Ze had ook iets kunnen verzinnen waarbij de hulpdiensten niet gebeld hoefden te worden.'

'Over die "wellicht" ben ik het met je eens. Maar fictieve dilemma's vragen om gewaagde fictieve acties,' werp ik tegen, terwijl ik mijn jas aantrek en de hoek om loop. Ik zoek beschutting in een portiek, waar al een man met een baard staat die niet één maar twee fedora's heeft: eentje op zijn hoofd en de andere in zijn hand, uitgestoken voor kleingeld. Er is iets merkwaardigs aan hem. Hij haalt zijn neus op en schuifelt wat, maar verder blijft hij onbewogen. De wind lijkt geen vat te hebben op zijn lange grijze baard of zijn zwarte overjas, zelfs niet op de dollarbiljetten in zijn omgekeerde hoed. Ook het bordje van slap karton voor zijn voeten waarop DOE EEN WENS staat geschreven beweegt niet. Het is alsof zijn attributen hebben besloten dat hij een levend standbeeld is, maar zelf weet hij van niets.

'In een boek werkt het wel dat het zo dramatisch is,' geeft Steph toe. Ik rits intussen mijn jas dicht. 'Plus: je weet dat het goed afloopt en dat niemand in de cel belandt voor brandstichting.'

'Precies. Alles komt altijd goed in een romanceboek. De mannen zijn allemaal fatsoenlijk en lief en sexy, en bereid om een misdrijfje door de vingers te zien in naam van de liefde.'

Ik leun tegen het gebouw om mijn veters te strikken en een scherp keelgeschraap wijst me erop dat ik me op het terrein van fedoraman begeef. Ik kijk op naar zijn boze gezicht en dan word ik door de bliksem getroffen.

Bij wijze van spreken, natuurlijk. De man staart me aan met de meest surrealistische ogen die ik ooit heb gezien. Ze zijn haast fluorescerend witblauw, als een verblindende maar bewolkte lucht, met een zilveren randje. Maar dat is niet alles:

door een glinsterende beweging rond de donkere pupillen lijken de ogen te wervelen. Alsof ik boven de aarde zweef en recht in een orkaan kijk.

Bizar.

‘Precies,’ zegt Steph, die mijn aandacht met een theatrale zucht weer bij ons gesprek trekt. ‘Ik zou er niks op tegen hebben als de mannen van Anna Matthews uit hun boek vielen en in onze wereld terechtkwamen.’

‘Of nog beter,’ zeg ik, en de ijskoude wind slaat me weer in het gezicht. ‘Ik zou willen dat ik de hoofdrol speelde in het volgende verhaal van Anna Matthews. Dan krijg ik de man, het mooie appartement én de leuke baan. Hopelijk ergens in een stad die niet vastbesloten is om me vroegtijdig cryogeen in te vriezen.’ Ik trek mijn veters strakker en val bijna omver, waarbij ik tegen fedoraman op bots. Hij schraapt nogmaals zijn keel. Ik diep een verontschuldigungs-dollarbiljet op uit mijn jaszak en werp het in zijn hoed. Zijn geïrriteerd samengeperste lippen veranderen in een sluwe grijns.

‘Uw wens is mijn geschenk.’ Hij haalt een handvol paarse glitters tevoorschijn, die hij met een zwierig gebaar in mijn richting strooit.

De glitters landen in een anticlimax op een kluitje voor mijn voeten en we blijven er allebei even naar staren.

‘... oké dan,’ zeg ik, het treurige glinsterplasje ontwijkend. ‘Nou, bedankt.’

‘Wie was dat?’ zegt Steph plagerig. ‘Was het Mason? Gaat hij eindelijk een aanzoek doen?’

‘Nee.’ Ik loop de stoep weer op. ‘Een van mijn vele andere aanbidders.’

‘Zeg maar dat hij achteraan in de rij moet aansluiten. En zeg tegen Mason dat je vanavond nog geen plannen hebt.’

‘Ja, hoor. Wacht even.’ Ik hou de telefoon van me af en tel in mijn hoofd tot drie. ‘Deze man zegt dat we in de lente al kunnen trouwen. Ik weet het niet hoor, als je het mij vraagt is hij de ware.’

‘Boehoe. Ik ben team Mason.’

‘Sorry, te laat. We zijn getrouwd.’

‘Hou je kop.’ Ze lacht.

‘Wat zei je? Ik versta je niet. We kopen een huisje in Cedar Rapids. Maar goed, ik moet gaan, ik ben zwanger. Spreek je later?’

‘Ik haat je.’ Ik hoor dat ze glimlacht.

‘Ik hou ook van jou.’

Mijn wangen prikken van de kou wanneer ik het metro-station in duik en me de romanversie van mezelf voorstel, de vrouw die haar leven ten volle leeft, in Stephs ogen, en terug zou lopen om Mason uit te vragen voor een drankje. Misschien zou hij nee zeggen en dan zou ik een nieuwe dojo moeten zoeken, het liefst in een ander land. Of hij zou ja zeggen, maar een rotzak blijken te zijn. Of hij zou enthousiast ja kunnen zeggen en we zouden een fantastische avond hebben, en vervolgens nog veel meer fantastische avonden, tot ik op een dag wakker word en besef dat hij mijn leven onherroepelijk heeft veranderd.

Ik huiver als ik eraan denk.

Wanneer ik me in mijn dikke pufferjas door de deur van mijn geliefde krot van een studio wurm, pingt mijn telefoon van de binnenstromende berichten. Eén van elk van mijn ouders, die zich op dit moment ongetwijfeld elk aan één kant van het huis bevinden.

Van mijn vader: een screenshot van de twee Six Flags-abonnementen die hij net voor ons heeft gekocht, met als bijschrift voor de diehards met een rijtje bidhandjes.

Van mijn moeder: the wedding planner is op tv. channel 413. ware liefde! waarom bestaan er niet meer mannen zoals matthew mcdonahey? xo.

Ik heb de puf niet om voor de duizendste keer te zeggen dat ik geen kabeltelevisie heb, of dat het ‘McConaughey’ is, of dat je een Hollywood-romcom bezwaarlijk ‘waar’ kunt noemen. Ik

schenk mezelf een groot glas goedkope wijn in en stuur mijn ouders allebei drie emoji's (rollercoasters voor mijn vader, roze hartjes voor mijn moeder), en ga niet in op de subtiële steken die ze elkaar hebben gegeven.

Mijn ouders zijn twee van mijn favoriete mensen ter wereld.

Ze zijn ook de twee minst compatibele mensen die ik ken.

Ik heb nooit begrepen hoe ze in vredesnaam ooit samen zijn gekomen: mijn moeder, de sentimentele romantische ziel, en mijn vader, de adrenalinejunkie. Ze begrijpen elkaar nooit volledig en voelen zich nooit volledig begrepen.

Tot ik op het toneel verscheen. Ze beschouwden me allebei als een verwante geest, of misschien hebben ze me wel met opzet zo opgevoed omdat ze behoefte hadden aan een klankbord. Nu hoeft mijn vader nooit meer naast een wildvreemde in de Wicked Cyclone te zitten, en mijn moeder weet wie ze moet bellen als Hallmark weer op de proppen komt met films als *An Autumn Sweater Sweetheart* of *My Royal Christmas* of *A Royal Sweater for Autumn Christmas*.

Even later lig ik dus op mijn tweedehandsbank *The Wedding Planner* te streamen terwijl ik koude pizza eet en bungeejump-excursies google voor volgende week, als mijn tijdelijke contract afloopt. Knus, voldaan en intens tevreden met mijn levenskeuzes.

Weet je, een veelvoorkomende misvatting over fans van romanceboeken is dat we allemaal een gebroken hart hebben en wanhopig een leegte in ons leven proberen te vullen. Fans van andere genres krijgen nooit te horen dat ze diep teleurgesteld zijn in het leven. Stel je voor dat we over alle vaders die niets anders lezen dan non-fictie over de Burgeroorlog zouden zeggen: *Sneu dat hij nooit zal meemaken hoe het voelt om een sepiagekleurde man met een kepie te zijn die brieven schrijft aan zijn geliefde Martha en ergens in een drasland sterft aan gangreen. Hij is vast diepongelukkig.* Of tegen fantasyliefhebbers: *Je bent gewoon gefrustreerd omdat je eigenlijk zelf in de ban van de ring wilt zijn, of zoiets.*

Het punt is dat voor sommige lezers ons favoriete genre

gewoon een leuke aanvulling is op het echte leven, een vorm van escapisme om onszelf te belonen aan het eind van een lange dag. Meer hebben de meesten van ons niet nodig, we zijn perfect in staat om een gezond onderscheid te maken tussen feit en fictie. Ik ook.

Tenminste, als ik nuchter ben.

Als ik een paar glazen wijn op heb en Matthew McConaughey zijn verloofde net heeft gedumpt voor Jennifer Lopez, sta ik niet in voor de gevolgen.

hij wil alleen maar met haar dansen, app ik naar mam, met een huilende emoji.

Ze reageert ook met tranen, maar dan van het lachen. Dus besluit ik niet te melden dat ik bij de aftiteling met mijn lege wijnglas tegen mijn borst geklemd half huilend meekweel met ‘Love Don’t Cost a Thing’, een raadselachtige songkeuze die volstrekt niets te maken heeft met de film, maar waar ik toch superemotioneel van word.

Dat is het nadeel van een strikt plaatsvervangend liefdesleven. Je hebt genoeg aan romantische films en boeken, maar soms op een duister moment, vaak door alcohol aangedreven, wil je meer.

Wanneer ik alleen ben en mijn laatste kus slechts een vage herinnering is en mijn tanden waarschijnlijk gevlekt zijn van de goedkope wijn, laat mijn gezonde verstand me soms in de steek en neem ik de gruwelijke beslissing om opnieuw datingapps te downloaden.

Normaal gesproken gebruik ik die alleen als ik in een andere stad ben. Het liefst in een ander land. Het is de perfecte manier om een gratis gids (of een gids met leuke extra’s) in een nieuwe stad te strikken. Mijn liefdesgeschiedenis leest als een opsomming van *Friends*-afleveringen – ‘Die van de duiklessen’, ‘Die van de zoensessie midden op de tokkelbaan’, ‘Die in het shoppingcentrum’ – en dat vind ik prima. Er is geen ruimte in dat lijstje voor ‘Die met de stadsgenoot die misschien wel meer wil dan een fling’.

Maar soms, in een zeldzaam moment van benevelde wanhoop, vergeet ik dat even. Het kan geen kwaad om een gesprek aan te knopen met een aardige man uit de buurt, denk ik dan. Misschien moet ik serieus daten een kans geven. Misschien is het deze keer anders.

Uiteindelijk kom ik onvermijdelijk weer bij zinnen en word ik overvallen door paniek die pas wegebt als ik de persoon met wie ik aan het chatten ben laat weten dat er iets tussen is gekomen en alle apps weer verwijder.

Dat hele proces duurt deze keer gelukkig maar een tiental minuten.

Dat komt omdat mijn zoektocht naar een romcomheld eindigt bij Brett: een managementconsultant die alleen een held is in dickpics sturen.

Dat ik niet meteen mijn raam open om mijn telefoon in het water van de Charles te smijten is niet per se blijk van mijn enorme zelfbeheersing, maar eerder van het feit dat ik me geen studio op een steenworp afstand van de rivier kan veroorloven. In plaats daarvan stop ik mijn telefoon dan maar onder een kussen en plof grommend weer op de bank, waar ik uiteindelijk in slaap val bij *The Golden Girls*.

Zo hoort het: geen apps, geen Bretts, niemand die me kan raken. Het is beter zo. Dat mag ik niet vergeten.